

CSINOS
KIS
FELESÉG

DARBY KANE

CSINOS
KIS
FELESÉG

DARBY KANE

Kossuth Kiadó

A kiadás alapja:
Darby Kane: *Pretty Little Wife*.
First published in 2021 by William Morrow Paperbacks,
an imprint of HarperCollins Publishers

Fordította
Kelemen László

Szerkesztette
Böröczki Tamás

ISBN 978-963-636-343-7

Minden jog fenntartva

© HelenKay Dimon 2021

© Kossuth Kiadó 2024

© Hungarian translation Kelemen László 2024

Borítóképek © Kiuikson/iStock/Getty Images

*Édesanyámnak, Joan Dimonnak, akitől a krimik
és az izgalmas történetek szeretetét örököltem;
aki sohasem mondott nemet, ha azt kértem,
hogy vegyen meg egy könyvet; és aki életet adott nekem
(valószínűleg ezzel kellett volna kezdenem).*

Első fejezet

A szörnyeteg.

Eddig nem látta a jeleket. Talán csak nem figyelt oda rájuk, és nem tudatosultak. Most nem tudta nem észrevenni őket.

Az adrenalin szétáradt benne, ahogy feltúrta a hálószobájukat. Kiborította a szennyest, szétszórta a ruhákat. Eltolta az ágyat, és a sípcsontját beütötte a fém ágykeretbe, amikor félrehúzta a matracot, hogy benézzen alá. Térden csúszott a padlón, és nem törődött az éles fájdalommal, amikor a csontja a kemény padlónak ütődött. Bekukkantott a nehéz függönyök mögé, amelyekhez a férfi ragaszkodott, mert a reggeli fénytől megfájdult a feje.

Kirobbant belőle az eddig benne bujkáló undor, amelyet évek óta gondosan titkolt, hogy ne csorduljon túl, és ne szennyezze be törékeny békéjüket. A testen perzselő hőhullám futott végig, amely megmérgezett és kitörölt minden jó emléket.

Ezek az idéetlen függönyök! Amikor a férje ráförmedt, hogy vegyen függönyt, hetekig kutatott a megfelelő szín és a tökéletes sötét bélés kombinációja után. A férfit sohasem érdekelte, hogy a felesége jobban szeretett volna a beáradó

fényben felébredni, és nem törődött a nehéz anyag miatt a szobát fojtogató sötétséggel sem.

Az ő szabályai és az ő igényei.

Lila összes energiája – minden gyűlölete – addig gyűlt és sűrűsödött, amíg egyszer csak felforr. Az utolsó időszakban már oda se figyelt a sértésekre és a gúnyos megjegyzésekre. Elfojtotta a frusztrációt. Csalódott volt, mert ide vezetett a vágy, hogy normálisnak érezze magát, és maga körül mindenkit utánozzon.

Teljes súlyával ráakaszkodva cibálta a drága függönyt. Nagyot rántott rajta, miközben sikoly tört fel a torkából. A fültépő hang betöltötte a szobát, és ő elveszítette az egyensúlyát. Addig kínlódott, míg a merev anyag végre megadta magát. Leszakadt a karnis bal oldaláról, és hirtelen megszűnt az erő, amely őt eddig állva tartotta.

Kiment alóla a lába, és elesett. Keményen lehuppant az ágy végébe, és csak feküdt. Egy üres helyet bámult a falon, miközben azt kívánta, bárcsak jobban döntött volna. A csendben meghallotta a robajt, amellyel leomlott a lelke mélyén emelt gát. A jól elzárt, üreges építmény lehetővé tette, hogy csak sodródjon, és ne vegyen tudomást arról, amiről nem kell tudomást vennie. Harag és undor. Csalódás és büntudat. Minden sejtjét elárasztották a benne kavargó kusza érzelmek.

Az izzó hőség gyorsan elpárolgott. Eloszlott, és eltűnt a lélegzetek közötti űrben.

Semmit sem érzett.

Második fejezet

Egy óra telt el a tombolás óta. Sikerült felülnie, de ennél sokkal többre már nem futotta az erejéből. Az ágy szélén egyensúlyozott, amelyet elborítottak a ruhák. A tiszta és a szennyes holmi összekeveredett, lehetetlen volt megkülönböztetni őket. Farmerek és pulóverek heverték mindenütt, miután kidobálta őket, amikor lázas sietséggel átkutatta a fiókokat és minden rejtett zugot.

Véletlenszerűen eszébe jutottak dolgok, majd a gondolatok gyorsan elillantak. Egyikbe sem tudott belekapaszkodni, és nem magyaráztak meg semmit. Nem volt értelmük, és nem illettek azokhoz a történetekhez, amelyeket a férfi mesélt. Egyikhez sem.

Az igazság bombaként robbant rá, de az agya nem volt hajlandó összpontosítani. Többször is megpróbálta összerakni a darabokat, hogy megfejtse az értelmüket, de valami minduntalan leblokkolta az elméjét.

Egy neveltséges dolog miatt került ebbe a lehetetlen helyzetbe. Egy ruha. Azt a pólót kereste, amelynek az elkeverésével Aaron meggyanúsította a legutóbbi mosás után – mintha bármit valaha is elkevert volna.

– Lila!

Összerázkódott a neve hallatán. A férfinak még órákig nem kellene itthon lennie. Nyilván úgy döntött, hogy korán lelép. Hogy meglepje őt.

Most mit akarsz?

– Hol vagy? – ordította Aaron, miközben végigdübörgött a lakáson.

Lila izmai nem akartak megmozdulni. Görcsbe merevedtek. Fogva tartották homályos látása és foszlányos gondolatai ködében.

Azok az átkozott videók! Azzal büntette magát, hogy megnézte az elsőt. Aztán a következőt is. Eddig jutott, mielőtt elsötétedett előtte a világ.

Peregtek a percek, ő pedig csak bámulta a mobilon a filmet. Az ujjai összeszorultak a telefon körül, amelynek addig a létezéséről sem tudott. A férfi a fiókos szekrénybe rejtette, amelybe Lila nem nyúlhatott, mert nem úgy hajtogatta a ruhákat, ahogyan Aaron akarta. Bedugta a vékony, kifakult pólók közé. Állandóan ígérette, hogy átnézi őket, és a használhatatlanokat kidobja... Az a sok ígélet... sohasem teljesült egyik sem.

Nem kellett zseninek lennie ahhoz, hogy kitalálja, miért akarja a férfi távol tartani ettől a bútordarabtól. Ez volt a rejtkehelye. A mobil biztosan sokat jelentett neki, különben Lila is tudott volna róla. Senki sem dug el jelentéktelen dolgokat.

A sötét kijelzőn csak a lemerülésre figyelmeztető jelzés pislogott idegesítően. A második vagy a harmadik percben kikapcsolt az agya a fejében visszhangzó női hangok hallatán. Eszébe jutottak azok az évek, amikor elnyomta a sötétséget, és úgy tett, mintha kizárná az életéből ezt a fajta borzalmat. Csak evickélt a bűntudatban, amely azzal fenyegette, hogy magába szippantja, és nem ereszti el. Most elárasz-

tották az emlékek. Az üvöltözések és szitkozódások. A kérdések. Rengeteg kérdés. Ez nem fordulhat elő még egyszer.

– Lila! Hol a bánatban vagy?

A ház nagy volt, de nem eléggé. Aaron hamarosan megtalálja őt a hall túlsó végén, a hatalmas hálószobában, a féltve őrzött holmik rendetlen halmában.

– Hé... – a férfi hangja elakadt, ahogy bebotorkált a széthányt ruhák közé, és megtorpant. – Mi a franc történt? Miért nyúltál a cuccomhoz?

Az ő cucca. Mindenre úgy tekintett, még órá is, mint a tulajdonára.

Néhány pillanatig csak nézte a férjét, és azon csodálkozott, miért egyezett bele az első randevúba. Persze, hogy elbűvölte. A világosbarna hajú, ragyogóan kék szemű szomszéd srác. Magas, de nem fenyegetően nagydarab. Vonzóan magabiztos. Megigézte a mosolyával. Olyan... ártalmatlannak látszott. Pontosan erre vágyott. Erre a melegségre.

Most meg szájon akarta vágni, és addig püfölni, amíg teljesen el nem némul.

– Mit ülsz ott? Mi bajod? – kérdezte Aaron, miközben lassan felé fordult, és tetőtől talpig végigmérte.

– A pólódat kerestem. – Határozott hangja saját magát is meglepte.

– Amelyiket elvesztetted. – A férfi ezt úgy mondta, mintha szilárd tény lenne. – Díjazom az igyekezetedet, de meg kellett volna kérdezned, hogy feltúrhatod-e a holmimat.

– Én is itt élek.

– Oké, de be kell látnod, hogy ez olyan...

– Milyen? – Lila nem tudta elképzelni, hogyan akarja a férje kidumálni magát ebből a helyzetből.

– Kiakasztó...

Naná, hogy ezt mondja. Mint mindig, őt hibáztatja.

A férje ezúttal – most az egyszer – nem tévedett. Lila hűvös nyugalmat érzett, igaz, csak a pusztá akarata vékony szála tartotta benne a lelket, és az is csak alig.

– Ezt találtam. – Lila felemelte az újonnan előkerült telefont.

A férfi arckifejezése nem változott, még a szája sem rándult meg.

– Mi ez?

Mintha nem tudná. Hazug szemétláda.

– Ne szórakozz! Mindketten tudjuk, hogy a tiéd.

A férfi egy kimerült sóhajjal válaszolt, mint aki érzékelteni szeretné, hogy már régóta kénytelen elviselni a felesége társaságát, és belefáradt.

– Légy szíves, ne kezdj el hisztizni!

Manipulál. Kiérezte a hangja megnyugtatónak szánt ritmusából és minden egyes szótagból.

– Meg se mozdultam. – Kényszerítette magát, hogy a hangja nyugodt maradjon.

Szándékosan nem engedett érzelmeket a szavaiba, nehogy a férje ellene fordítsa őket.

A férfi a telefonra pillantott, majd Lila arcára emelte a tekintetét.

– Túl élénk a fantáziád. Ismerlek. – Ez ugyan nem volt igaz, de hadd legyen az ő gondja, hogyan éri el, hogy most is ő legyen a sértett fél.

– Ez nem igaz.

– Nézd meg ezt a rendetlenséget! – Az üres fiókokra mutatott.

Lila erősebben szorította a telefont.

– Még a PIN-kód is ugyanaz.

– Ebből elég!

Minél mélyebbre gázoltak bele az érzelmi mocsárba, annál magabiztosabb lett a hangja. Ez az engesztelő hang. Még a kezét is felemelte a színlelt megadás jeleként, mintha *őt* akarná megnyugtatni.

– Figyelj...

– Hadd halljam, magyarázd meg!

– Nem kellett volna... – Nem fejezte be a mondatot.

Néhány másodpercig rendületlenül állta a felesége tekintetét.

– Az az igazság, hogy ez semmi. Néhány diák idétlen, félresikerült tréfája. Aggodalomra semmi ok.

Hülyének nézi a feleségét. Ez az egyetlen magyarázat.

Lila izmai remegtek, de erőt vett magán, és felállt. Valahogyan sikerült talpon maradnia.

– Tudom, mit láttam.

A férfi felháborodott sóhajtással jelezte, hogy fogytán a türelme.

– Csak *hiszed*, hogy láttad, de biztosíthatlak róla, hogy tévedsz.

Tovább manipulál.

Eszébe jutott, hogyan szokott trükközni. Úgy formálta a mondatait, és úgy alakította át a történeteket, hogy meggyőzze a feleségét, valójában ő viselkedik észszerűtlenül. Addig csürte-csavarta a tényeket, amíg Lila már a saját agyának és szemének sem hitt. El akarta érní, hogy semmit se higgyen el, csak azt, amit a férje mond.

Ezúttal nem ez történt. A férfi olyasmit művelt, amire a felesége nem talált magyarázatot: nem tudott mit kezdeni a helyzettel, és ezt ki kellett használni.

Lila olyan szorosan markolta a mobilt, hogy a műanyag belenyomódott a tenyerébe.

– Kifelé! – Aaron arcáról a színlelt kedvesség utolsó jele is eltűnt, ahogy a szája vicsorgásba torzult. – Ez a rohadt ház az enyém.

Sohasem emelt kezét a feleségére, de lehet, hogy ez csak a jó időzítésen és némi szerencsén múlt. Lehet, hogy most jött el az ideje.

Belül Lila minden sejtje azért sikoltozott, hogy induljon már, de nem volt hajlandó meghátrálni. Közelebb lépett, és a legegység szinten támadott vissza: megkérdőjelezte a férfi kizárólagos tulajdonjogát. Felszegte a fejét.

– A ház a *miénk*.

Aaron keze előreleandult, és torkon ragadta a feleségét.

– Mondd még egyszer!

Lila nyelni próbált, de nem tudott. Kimondta a férfi nevét, de csak rekedt suttogásra futotta. Továbbra sem volt hajlandó megtörni.

– A *miénk*. Ugyanannyira az enyém, amennyire a tiéd.

Aaron ujjai belenyomódtak a felesége bőrébe. A tenyere megfeszült a légcsővén, mintha azt várná, hogy Lila megadja a végső lökést. Nem szorította meg, de a belőle áradó löktetés azt sugallta, hogy képes lenne rá, és nem sajnálkozna miatta. Vegytiszta megvetés. Nincs rá jobb szó. Mintha a szeme se rebbenne, ha a felesége megszűnne létezni.

Előrehajolt. A szája Lila füléhez ért.

– Talán te vetted a házat, Lila? Te törleszted a jelzálogot? Te fizeted az adóját vagy a vízszámlát?

Kimondta a felesége nevét, de az ingatlant a sajátjának tekintette. Ő tette be a pénzt a közös bankszámlájukra a költségek fedezésére. Egy pennyvel sem többet. Hagyta, hogy Lila írja meg a csekkeket, de az utolsó fillérig mindent ellenőrzött, aztán úgy viselkedett, mintha köszönetet várna a nagylelkűségéért.

– Sohasem engedted meg nekem.

Lila egyenlő fél akart lenni. Ezt írta alá, amikor összeházasodtak. Ebben egyeztek meg, de Aaron az évek során egyre jobban átvette az irányítást, és egyre kisebb teret hagyott Lilának. Kicsinosított babává tette, akit a városban mutogathatott.

Lila szó nélkül hagyta. Úgy küzdött ellene, hogy ritkábban járt el a férfival vacsorázni, és nem ment el vele a rendezvényekre.

Aaron szép szóval és noszogatással megpróbálta rávenni, de Lila most rájött, hogy mindig manipulálta. Az egész egy nagy átverés volt, és Lila egészen addig bedőlt neki, amíg a férje túl messzire nem ment.

– Én fizetem a költségeket – jelentette ki Aaron.

Az ő pénze. Az ő háza. Ő hozta a döntéseket – még a Lila feladatait és a lakhelyüket érintő kérdésekben is. Ő, ő, ő.

Annyi mindent átengedett neki. Fogalma sem volt, mikor történt, és miért zsugorodott ennyire össze az élete.

Elég volt. A kimondatlan szavak ott vibráltak a testében.

– Tedd meg, vagy hagyd abba! – törtek elő a szavak a torkát szorító kéz alól.

– Mit? – a férje összeráncolta a homlokát.

– Ölj meg! Úgyis az lesz a vége, nem? – Aaron minden mozdulata és a hangjában bujkáló harag is ebbe az irányba mutatott.

Annak ellenére, hogy a férfi irányítani akarta őt, mindig kiegyensúlyozottan viselkedett, de most a feleségének volt ellene valamije. Valamije, amivel megtörheti, amivel lerombolhatja a szomszédoknak tett szívességeikkel és hamis mosolyokkal kivívott fényes hírnevet. Mintha az aznap délután Lilánál túlcsondult pohár nála ömlött volna ki.

A férfi megrázta a fejét, de nem engedte el Lila nyakát.

Lila rátette a kezét Aaronéra. Megpróbálta lefejtetni az ujjait, miközben pánik szorította össze a torkát.

A férfi hirtelen leengedte a kezét. Lila a gyors mozdulattól elvesztette az egyensúlyát, pedig minden vágya az volt, hogy elfusson. Néhány másodpercig csak tántorgott, aztán Aaron karjába kapaszkodott, hogy talpon maradjon.

– Nem olyan férfi vagyok, aki megver egy nőt.

– Az a határ? Nem versz, ezért nagyszerű férj vagy?

– Túlfeszíted a húrt, Lila. Ajánlom, hogy állj le. – Rezzenéstelenül nézte a nőt. – Ez a telefonügy tényleg semmi. Ne hagyj, hogy a képzeleted kitöltse a nem létező hézagokat!

– A videók...

– Már mondtam – úgy gügyögött, mintha egy kisbabához beszélne. – Buta lányok butaságokat műveltek. Ennyi az egész.

Hazug szemétláda!

Mintha megfeledkezett volna a felesége előző életéről, pedig neki Aaronnál jóval ravaszabb férfiakkal kellett verbálisan megküzdenie. Olyanokkal, akik elég okosak voltak hozzá, hogy ne ugyanazzal a jelszóval védjék a mindennap használt és a titkos telefonjukat.

– Ha ez igaz, akkor miért őrizted meg őket, és miért dugtad el a mobilt?

– A biztonság kedvéért.

– Na ne! Még ha ezek a felvételek csak mókából készültek, akkor is tönkre lehetne velük tenni téged. Az egyiken hallottalak. – Attól félt, sohasem felejtí el azt a hangot. – Magyarázd meg, hogyan tudnád megvédeni velük magad! Minket.

– Nem tetszik ez a hangnem. – Lila válaszolni akart, de Aaron felemelte a kezét. – Nem akarok erre több szót vesztegetni. Elmondtam, amit tudnod kell, te pedig ne rágódj

rajta tovább. Nemcsak a videókról van szó, de már elintéztem a dolgot.

Lila tudta, hogy a férje hazudik. Az egész egy nagy hazugság volt. Nem kérdezett többet, mert úgymint ugyanezeket a válaszokat kapta volna. Értelmetlen hülyeségeket.

Aaron most rámosolygott, de úgy, hogy Lila inkább érezte magát zsákmánynak, mint feleségnek.

– Most, hogy így elrendeztük...

A férfi odahajolt, hogy megcsókolja a homlokát. A felesége elkapta a fejét, de nem sokon múlt. Aaron valószínűleg számított a mozdulatra, mert lecsapott, és kitépte a kezéből a telefont, mielőtt Lila észbe kapott volna.

– Tegyéél rendet a szobában! Azért jöttem haza korábban, hogy elvigyelek vacsorázni, de ilyen rendetlenség mellett képtelenség. – Azzal kezében a mobillal kisétált.

Neki ennyi volt. Tényleg elhitte, hogy a szövegével és a gyenge magyarázatával letudta a beszélgetést. Azt hitte, hogy a felesége szépen visszasomfordál a megszokott életébe. Elfelejteti, amit látott, és továbblép. Azt hitte, Lila túl ostoba hozzá, hogy elküldjön magának néhány videót e-mailben, mielőtt a titkos telefon lemerült volna.

Mindegyiket megnézi, és minden részletüket megfejti. Nem hagyja, hogy a férje ellene fordítsa és az ő hibájának állítsa be a történeteket. Aaron mindig pontosan tisztában volt azzal az egyetlen dologgal, amit a felesége nem bírt elviselni... és éppen ezzel zúzta szét a házasságukat.

Ő, Lila lesz az, aki *elintézi a dolgot*. Korábban nem volt ilyen, de most másként lesz.

Ő lesz az, aki megállítja a férfit.